

Grècia, testimoni de Dionisya (Sissy) Vovou

Escrit per Gisella Evangelisti. La Independent
dijous, 28 d'abril de 2016 12:55

Sissy Vovou (F. Leonor Sedo)

Són temps difícils per a Grècia, el país que ha tingut la flota més gran del món, i ara viu una crisi profunda per la política d'austeritat imposada per la Troica i pel problema dels refugiats que s'han quedat atrapats en els seus confins des de la signatura del tractat UE-Turquia. Parlem d'això amb Sissy Vovou.

Dionisya (Sissy) Vovou és una dona apassionada i lúcida, que es va enfrontar en 2013 en les primàries amb Tsipras, (tot i saber que no hi havia possibilitat de guanyar a un polític "deïficat" i ho va fer per qüestionar simbòlicament el patriarcat del partit), i té una llarga trajectòria de lluites pels drets de la dona, la democràcia, la pau i els drets humans. Escoltem el seu testimoni.

Els començaments

Grècia, testimoni de Dionisya (Sissy) Vovou

Escrit per Gisella Evangelisti. La Independent
dijous, 28 d'abril de 2016 12:55

"Des de nena, em preguntava per què les relacions familiars eren tan desiguals entre els meus pares. Hi havia un ambient opressiu, al qual instintivament em rebel·lava. Així, puc dir que als deu anys pensava ja com una feminista i als tretze, gràcies als llibres que em passava la meva germana estudiant universitària, ja era marxista. Quan vaig decidir sortir de l'atmosfera ombrívola de casa meva, al país va arribar la junta militar. Per evitar l'arrest, jo i el meu marit, un altre jove activista molt conegut, vam decidir anar a Anglaterra, on hi havia una organització que lluitava contra la dictadura.

No sé si va ser la decisió adequada, en aquest moment vam optar per això, ja que els activistes detinguts i torturats no podien fer res, mentre a Anglaterra, on va néixer el nostre fill, militàvem al petit però combatiu partit trotskista, a favor d'una esquerra democràtica, contra la nomenclatura i la URSS: totes aquestes posicions es van tornar populars successivament.

Després de gairebé set anys de vida a Anglaterra, vam tornar a Grècia on el 1973 vam participar en la revolta contra la dictadura, però a l'any següent molts activistes van ser arrestats. En aquest moment, els revolucionaris no s'interessaven pel feminisme perquè pensaven que amb la caiguda del capitalisme automàticament s'haurien afirmat els drets de les dones.

Avui dia, en canvi, crec que el tema del poder ha de ser més explícitament lligat al feminisme. El PASOK, el partit revolucionari en què militàvem, que va arribar al poder després d'un període de clandestinitat, en què rebíem constants amenaces d'arrest i tortures, ha promogut molts canvis positius, com les lleis a favor de la dona en la família, i l'augment del salari mínim entre d'altres.

Lamentablement amb el temps s'ha corromput i ha decebut la gent, que l'havia donat suport amb el 48% dels vots, tornant-la més escèptica i desencantada.

La lluita contra la trata de dones

Des del '91 vaig estar compromesa amb el Fòrum Social Europeu i grec i en el moviment feminista de l'àrea d'esquerra. Lluitàvem contra la instrumentalització del cos de les dones, per l'autonomia de les dones, per salaris equitatius. En suport a les companyes de l'Iran, vam realitzar marxades contra la lapidació en aquest país. No treballàvem amb les institucions, sinó amb la gent del carrer.

Després, a partir del 2000, ens hem interessat per l'enorme problema de la trata de dones, obligades a prostituir-se. Avui dia alguna cosa ha millorat, vam aconseguir que hi hagi allotjament per a les víctimes del tràfic, però el 2000 no hi havia res. La llei contra el tràfic ha estat aprovada el 2002, en el marc europeu de protecció.

Hem preparat el terreny per a les lleis, anant a parlar amb els jutges perquè entenguessin les condicions de les dones, que per por no denunciaven els explotadors, i no les consideressin simplement prostitutes. Ells mateixos tenien una mentalitat patriarcal, i negaven que hi hagués violació de Drets Humans. La prostitució no havia existit sempre?

A Grècia calculem tenir 300.000 clients habituals, 1.200.000 d'ocasionals, o sigui una tercera part dels homes, en una població d'aproximadament deu milions d'habitants. Els drets de les dones són amenaçats perquè els homes busquen dones disposades a fer qualsevol cosa, i aflora el masclisme.

No volem penalitzar als clients, no voldríem que existissin clients (com als països escandinaus n.d.r): la prostitució és una vergonya per a la societat. Els serveis sexuals sempre han estat accessibles a certs cercles socials, però ara, amb la trata, s'ha difós per on sigui. S'ha tornat un gran *business*. Moltes dones acusen les "estrangeres" d'arruïnar les famílies, culpabilitzant les dones, "que han fet enamorar els homes", no els homes que són clients.

Després ha arribat la crisi a Grècia i s'ha deteriorat la qualitat de la vida en tots els aspectes: econòmic, social, cultural, moral. S'ha tornat un luxe parlar d'aquestes coses. "Hi ha coses més importants per resoldre", afirmen els polítics, fins als progressistes. No estem d'acord. Hem de lluitar pels drets de les dones quan és fàcil i quan és difícil. No es pot dir: "Ara no és bon moment".

La crisi del deute

Amb el govern del partit de Syriza, (on ha contribuït a la seva fundació, ndr) el 2015, hi ha hagut el temps d'un breu somni, abans que es tornés neoliberal. Ha signat l'acord amb Turquia sobre refugiats. Ara, no tenim molta esperança. Totes les promeses a la classe treballadora han estat traïdes, i s'han promogut la privatització dels espais públics, aeroports, aigua, llum, etc. No sabem si es podrà aturar aquest curs.

La gent ara no té força de sortir al carrer, però hi ha hagut moltes protestes en els últims tres mesos contra la pròxima llei sobre la seguretat social. No podeu imaginar quins impostos paguem quotidianament. No hi ha diners per comprar sabates, però s'han de pagar impostos. Si la gent no compra res, l'economia decau. La gent ha lluitat molt en els mesos passats, però no suficient.

Molts callen. Tenim una revista, (www.To.Mov.org) en què tractem de difondre idees, però els temps no són favorables. Quan **Tsipras** va pujar al poder, el partit tenia el 30% de vots. **Varufakis**, que ha criticat el govern per haver acceptat aquest viratge, no és un polític, i no té la força per construir només, un altre moviment.

Grècia, testimoni de Dionisya (Sissy) Vovou

Escrit per Gisella Evangelisti. La Independent
dijous, 28 d'abril de 2016 12:55

Tenim petites organitzacions, però estem com vivint en dol. Al meu entendre, podien dir no a la Troica, acceptar el conflicte, i enfrontar el "desastre" de sortir de l'euro. Doncs ara vivim en un desastre constant. Entenc que no ha estat una decisió fàcil, però d'aquest moment ha estat tot un pas enrere, un darrere l'altre.

Ha estat una decisió gradual, hi va haver favorables i contraris, en el partit. Però no es podien acceptar parcialment les condicions de la Troica, calia empassar-se tot el paquet. I ara el govern ha de "governar" amb aquest paquet, executar una política que fa desesperar la gent, que volia tot el contrari, el *welfare*. Tot i no tenir els mateixos mètodes del govern anterior, les polítiques són les mateixes.

Perspectives per al futur

Aquest govern es mantindrà al poder demanant préstecs per pagar altres préstecs. Potser hi haurà una solució, potser no. Això dependrà també d'altres països. Veurem, per exemple, què sortirà de les votacions a Estats Units al novembre.

Han venut el port més gran del país per 365 milions. Hauríem de dir "rematat". Han recollit un bilió i 200 milions per 14 aeroports regionals: però, com es poden vendre ports i aeroports, que produeixen guanys? És clar, s'ha tractat d'un xantatge, que beneficia les institucions europees, no a nosaltres.

Ben al contrari, augmenten la nostra pobresa i desocupació, com esdevé a Europa de l'Est. I després tenim els "Panama papers", perquè s'evidenciï la hipocresia de qui ens demana sacrificis.

La resposta de la gent davant de la impotència de la política

El major moviment social ara és "Solidaritat", iniciat durant la crisi, per a tractar de respondre a les necessitats de qui ha caigut en la pobresa (els pobres han augmentat el 25%) o han perdut el dret a la sanitat i altres prestacions socials, i per a qui estava a punt de ser desnonat.

"Solidaritat" s'ha presentat amb freqüència als tribunals per defensar les víctimes dels desnonaments, però la Troica va decidir que només el 25% d'ells podia ser protegit.

El moviment ajuda unes 100.000 famílies a tenir alimentació, i els proporciona una part dels lloguers i despeses d'electricitat. Una bona notícia és que ha estat aprovada una llei que garanteix l'assistència sanitària per a tothom, tot i que el budget sanitari ha estat reduït a la meitat des del començament de la crisi. Ara vivim un moment àlgid, en què s'està negociant amb la Troica la suma de les pensions i dels impostos.

Les persones refugiades

La filosofia subjacent a l'acord amb Turquia és desmotivar la immigració. Només els immigrants "bons", els que tenen prou diners per demanar asil des de Turquia es podran prendre en compte.

Grècia, testimoni de Dionisya (Sissy) Vovou

Escrit per Gisella Evangelisti. La Independent
dijous, 28 d'abril de 2016 12:55

Totes i tots els que travessen les fronteres, en canvi, es reenviaran al seu país. Tancant la frontera grega, els immigrants arribaran a Itàlia. Mentre hi ha guerra, hi haurà refugiats. Cal reconèixer els seus drets, i definir quotes a tot arreu. És una qüestió de civilització. Necessiten també condicions dignes de treball, d'una altra manera se'ls porta a delinquir.